

Teresa Bosch parla de 'El llibre que llegies'

Cupressus sempervirens | diumenge, 12 d'agost de 2012 | 19:32h

Abans d'ahir i ahir vaig tenir la sort de poder ser a Castelló d'Empúries, primer per recitar amb els amics de [Versos.cat](#) i després per presentar-hi el meu últim llibre. Aquesta vegada l'encarregada de presentar *El llibre que llegies* va ser la poeta Teresa Bosch, que en va parlar a la sala d'actes de la Farinera davant d'un públic format per castellanins, per poetes empordanesos com en Raimon Gil Sora o la Sònia Serrabao i, també, per amics que -coses de l'estiu- tombaven per terres gironines.

Va ser una presentació molt agradable en la qual no només vaig llegir alguns poemes del llibre, sinó que al final també vam obrir un torn de preguntes que es va convertir en una conversa molt interessant amb un públic del tot desinhibit que s'interessà pels mecanismes de la creació poètica. Abans de tot, però, la Teresa Bosch havia fet una presentació del llibre que em va agradar molt i que vull compartir. Això és el que va dir:

El llibre que llegies és, abans que res, un llibre de poesia i no pas un recull de poemes. Tot i que d'entrada aquesta afirmació pugui arribar a semblar un pèl irrellevant, crec que val la pena que ens hi aturem. En un recull de poemes no hi ha cap element fàcilment reconeixible – sigui la temàtica, la forma o el to – que inequívocament lligui tots els poemes que el conformen, per més magnífics que aquests puguin arribar a ser. En un llibre de poesia, en canvi, sí. I això li atorga un valor addicional, el de la unitat, que un recull de poemes mai podrà tenir.

Partint d'aquesta definició, podríem dir que *El llibre que llegies* és un llibre de poesia en majúscules. Per què? Doncs senzillament perquè no té un únic element que faci de lligam, sinó que en té molts. I aquesta és una característica sovint difícil de trobar en els llibres de poesia que actualment es publiquen. Permeteu-me que els anem descobrint plegats. **[Segueix...]**

El primer poema, "Ser pedra", és tota una declaració de principis. Ens presenta un personatge - no sabem si el propi autor – que en un moment determinat, "com qui tanca una casa per sempre", decideix aprendre a callar i limitar-se a escoltar. A ser "pedra de silencis". No és un tracta d'una decisió impulsiva, sinó del resultat de tot un procés de reflexió marcat per les vicissituds i la pròpia naturalesa de la vida; un procés que, a petites dosis, ens aniran mostrant, a vegades sense que ni tan sols ens n'adonem, tots els poemes del llibre.

Segur que els aquí presents ara mateix ens sentim una mica còmplices amb aquest personatge: qui, en un moment determinat (o, de fet, en més d'un) no ha volgut convertir-se en pedra? I és que la poesia d'en Ricard Garcia no parla de situacions extraordinàries ni de persones extraordinàries – si és que hi ha situacions i persones que siguin més extraordinàries que les altres. La poesia d'en Ricard Garcia parla de situacions i de persones que tots hem viscut o que tots coneixem. Ens parla, per exemple, del fet d'adonar-nos del pas del temps; de l'atracció a vegades incomprensible per l'abisme; de la consciència de la inevitabilitat de la pròpia mort; de la persona estimada que ens ancora al món; o del fil que ens comunica màgicament amb uns records i es trava davant d'uns altres... En aquest sentit, doncs, també podem parlar d'un altre lligam no menys important que el primer: el dels pensaments íntims que acompanyen la quotidianitat.

*Però no us penséssiu pas que ens trobem davant d'un llibre que gira només al voltant d'un eix de base filosòfica. O metafísica. Tot al contrari; la força principal d' *El llibre que llegies* rau, al meu entendre, en recursos i en trets que precisament són més propis de la poesia: la precisió i la bellesa del lèxic, l'alternança encertada entre vers i prosa; i, sobretot, l'evocació dels cicles vitals de la natura i els paral·lelismes que s'hi estableixen amb els del cicles del personatge protagonista.*

Així, les tres parts en què es divideix el llibre, "El món en suspens", "Encara plou" i "El llibre que llegies" ens remeten a tres èpoques de l'any i de la vida; unes èpoques que potser no es corresponen estrictament amb les estacions meteorològiques (tardor-hivern-primavera-estiu) però sí amb les de la ment. Destaquen les imatges i la simbologia creada a l'entorn d'elements meteorològics, dels arbres o dels fruits. És a través d'elles que lentament flueix la vida; amb els seus instants de felicitat i els seus moments de tristor i

desemparança. Els reguerots oberts per la pluja ens recorden la nostra vulnerabilitat, i una figa que esclata anuncia la benaurança i l'abundor.

Com veieu, doncs, n'hem trobat molts, de lligams. I segurament encara en podríem trobar molts altres. Però per més que n'hi hagi, com en els bons llibres de poesia, cada poema té raó de ser per ell mateix i està fet per llegir-lo més d'una vegada. Personalment, trobo deliciosos aquells que parlen del treball de la terra i que es vertebren al voltant de la figura del pare. En poques paraules ens fan veure que el que no trobem en la natura no ho trobarem enlloc. I també m'encanten aquells altres poemes que ens descriuen aquest acte tan prodigiós que és agafar una llibreta de tapes negres, i anar descarnant a poc a poc la vida i les paraules fins a preguntar-se què va ser primer, la poesia o la vida.

Però aquesta és només la meva lectura. Potser vosaltres us deixareu seduir més per els versos que cabdellen i descabdellen els records, que n'hi ha molts i de molt bons; o per aquells altres que, com no, parlen d'amor. Per què, no ens enganyem, què seria d'un llibre de poesia sense amor? Però saber quins us agraden més només ho podeu descobrir d'una manera: llegint-los i escoltant-los. De la mà d'en Ricard Garcia, us convido a fer-ne un tast.

Moltes gràcies, Teresa!